

Výstup na Dom, 17. – 19. 8. 2008

Ráno v kempu Randa. Prší. Dúfame, že pršať čoskoro prestane a výstup na Domhütte odkladáme na neskôr. Zatiaľ si slastne užívame vymoženosti kempu. Po obede konečne prestáva pršať a tak zahajujeme prvú časť výstupu na Dom – časť po Domhütte, kde budeme spať a na druhý deň pokračovať v útoky na vrchol. Podľa sprievodcu ide o druhý najpoctivejší vrchol v Alpách, čo znamená, že výstup naň sa nedá nijako obabrať, a teda ani v prípade núdze nás nezachráni žiadna lanovka či iná podobná vymoženosť. Prevýšenie niečo cez 3000 metrov z poslednej civilizácie tam dolu si poctivo odšliapeme. Po vlastných.

Po ceste na Domhütte chvíľami ešte kvapká. Asi v polovičke prestávujeme na Europahütte, kde si riadne smädná a uzímená kupujem čaj do už dávno prázdnej termosky. Otázka chatára, či chcem horúci alebo ľadový čaj ma vcelku pobaví. Konečne vykukne aj slniečko a pomaly odkladáme vrchné vrstvy oblečenia. Naše sedemčlenné družstvo – Janko, Radka, Tinka, Large, Pedro, Michal a Veronika - pokračuje vo výstupe po náročnom skalnom chodníku s reťazami a rebríkmi. Tu zisťujem, aké veľmi zlé je podceniť pitný režim, a to nie len pri samotnej túre, ale i počas regenerácie v kempu. Práve to sa mi stalo a teraz na to kruto doplácam. Normálne si takéto exponované úseky vychutnávam s maximálnym pôžitkom, no teraz sa mi šialene točí hlava a musím venovať každému kroku enormné úsilie.

Cestou na chatu páchame dobrý skutok. Počas prestávky pod jedným z rebríkov zachraňujeme padajúceho anglického turistu. Vďaka Jankovej a Largeovej duchaprítomnosti jeho pád nekončí tragicky, ale v nežnom Tinkinom náručí.

Hurá, podarilo sa, výška 2940 m n. m., sme na chate (máme za sebou prevýšenie niečo cez 1500 m)! Vzrušene debatujeme s krajanou z môjho rodného mesta Trenčína, ktorá tu na chate pracuje, fotíme kamzíkov, varíme čaj na večer a na zajtra a konečne sa ukladáme spať. Nepatrím síce medzi šuchtavých, ale okolnosti zariadili, že ulíham až medzi poslednými. Raňajky sú už o trištvrte na tri ráno, takže potrebujem využiť každú minútu na oddych a nabratie nových síl na zajtra. Má to celé háčik. Rovno pod nami neskutočne niekto chrápe. Michal vedľa mňa na dotyčného svieti čelovkou. Nepomáha. Sebe väčšia snaha zaspáť je neúspešná. Michal v zúfalstve a zúrivosti útočí druhý raz, tento krát „pilčíka“ pod nami budí obúchaním jeho vlastného vankúša o hlavu. Hurá, pomohlo. Na dve minúty. Začali chrápať ďalší traja vedľa pilčíka číslo jedna. A tak sa do

rána iba prehadzujem, zapchávam si uši dekou a desím sa toho, ako to zajtra zvládnem. (Jedno je isté, hneď ako to bude možné v mojej lekárničke pribudnú štuple do uší!)

A je to tu. Vstávame. Rýchlo obliecť, hodiť niečo do seba, čelovka na hlavu a vyrážame. Aj len samotný nástup po ľadovec ma riadne vyčerpal. Cítim sa ako zbitý pes, akoby som pokračovala bez prestávky vo výstupe zo včera. Rozum mi hovorí jediné: „Otoč sa!“ No keď sa nás náš trpezlivý vodca svorky Janko Šimon (ktorému patrí veľká vďaka!) osobitne pýta, či sme si istí, že chceme pokračovať vo výstupe, odpovedám ako všetci ostatní kladne. A tak pokračujeme.

Vyzbrojení mačkami a čakanmi, naviazaní na lano stúpame po ľadovci. O chvíľu nás čaká vraj technicky najťažší úsek – výstup do sedla Festijoch. Janko istí na lane nás dievčatá a Pedro chalanov. Podarilo sa. Odtiaľto hore je to už „iba“ niekoľko hodín tupého šliapania na vrchol. Nebudem tu dopodrobna opisovať to utrpenie, ale aj neopísateľnú krásu okolo, počas tých pár hodín výstupu na vrchol. Pre niektorých to bolo v pohode, niektorí sme si siahli na dno síl, medzi nimi aj ja. Tešila som sa každúčku prestávke a otestovala som si na vlastnom tele aj to, koľko cennej energie sa skrýva v jedinom súste čohokoľvek jedlého či v jedinom glgu čaju.

A je to tu. O 10:00 hod. šiesti zo siedmich stojíme na vrchole vo výške 4545 m n. m. Najviac vyčerpaný Michal zostal spať v sedle tesne pod vrcholom, neskôr spolu s Pedrom vyšiel na kopec týčiaci sa nad sedlom vo výške 4479 m n. m. Počasie je rozprávkové, kocháme sa pohľadom, fotíme a pozeráme sa na Alphúbel (4206 m n. m.), ktorý sme dali v rámci aklimatizácie, a čudujeme sa, aký je zrazu maličký...

Zostup nám ide našťastie rýchlejšie, v sedle Festijoch dávame veľkú prestávku a dopĺňame energiu zvyškami pochutín z našich batohov. Ostatok cesty sa už iba vlečieme zo zotrvačnosti. Niečo po 17:00 hod. sme konečne na chate. Dokázali sme to! Sedíme pred chatou, večeríme a popijame sviatočnú kávu. Niektorými pôvodne zamýšľaný plán zostúpiť až do Randy zamietame a ešte jednu noc spíme na chate (našťastie už bez pilčiekov) a doobeda sa vydávame na poslednú etapu – zostup opäť niečo málo cez 1500 výškových metrov dolu do Randy, kde sa naše dobrodružstvo končí a kde sa opäť stretáme s ostatnými členmi našej Walliskej výpravy a kujeme plány na zvyšné dni.